

Arrest

nr. 50 649 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren op 27 oktober 1979 te Savelevskaya, verklaart dat u in oktober of november 2008, toen u bij uw moeder verbleef, zag dat een 48-jarige man werd lastig gevallen door 2 Russische militairen. U kwam tussenbeide. De militairen zeiden dat u daar later spijt van zou krijgen, maar toen u hen later terugzag hebben ze niets meer gezegd.

Uw toenmalige partner, Z.(...) S.(...) (O.V. X), kreeg problemen met de autoriteiten omdat men hem verdacht van banden met wahabieten. De wahabieten bedreigden hem omdat hij voor de autoriteiten, in casu OMON, werkte.

Daarom heeft u Tsjetsjenië op 11 december 2008 verlaten, samen met uw partner Z.(...) S.(...).

Op 13 of 14 december 2008 kwamen jullie aan in Terespol, Polen. Jullie werden naar een opvangcentrum voor asielzoekers gebracht, waar jullie 6 maanden verbleven.

U verklaart dat u de beslissing door de Poolse asielinstanties niet hebt afgewacht en samen met uw partner kwam u naar België, waar jullie een asielaanvraag indienden op 3 juni 2009.

In België kwam een einde aan uw relatie met uw partner, Z.(...) S.(...). Hij was agressief en beschuldigde u ervan dat u hem met hepatitis had besmet. Daarop keerde hij terug naar Tsjetsjenië, waar hij een nieuwe relatie begon.

U bleef in België achter met uw 6 kinderen.

Omdat uw relatie met Z.(...) S.(...) intussen is beëindigd, vreest u dat u uw kinderen moet afstaan aan de zus van uw ex-partner. U vroeg in België opnieuw asiel aan op 19 april 2010.

Voor deze aanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw intern paspoort en 3 documenten die betrekking hebben op de medische problematiek van uzelf en uw ex-partner."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt aan te tonen dat u vervolging riskeert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de problemen die plaats hadden voor uw vertrek uit de Russische Federatie, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat zij niet of niet langer een actuele vrees met zich meebrengen.

U verklaarde immers Tsjetsjenië verlaten te hebben omwille van de problemen van uw toenmalige partner (CGVS gehoorverslag dd.10.03.2010, p.8).

U verklaart echter dat uw relatie met hem inmiddels ten einde is gekomen (CGVS gehoorverslag dd.10.03.2010, p.4) en dat de problemen omwille van uw ex-man niet langer bestaan (CGVS, gehoorverslag dd.10.06.2010, p.11).

U verklaart verder dat uw ex-man naar Tsjetsjenië is teruggekeerd (CGVS gehoorverslag dd.10.06.2010, p.4), waaruit evenzeer blijkt dat uw ex-man zelf ook geen vrees meer koestert in de Russische Federatie.

Aangaande het incident van oktober/november 2008, waarbij u in een dispuut tussen 2 Russische militairen en een 48-jarige man tussenbeide kwam, dient te worden gesteld dat u zelf stelt dat het incident geen aanleiding vormde om uw herkomstland te verlaten (CGVS, gehoorverslag dd.10.06.2010, p.9). Hierbij kan noch worden aangestipt dat uit geregeld contact met uw moeder, blijkt dat zij omwille van dit incident evenmin nog lastig werd gevallen (CGVS, gehoorverslag dd.10.06.2010, p.10).

Wat betreft uw actuele vrees, met name dat u uw kinderen volgens de Tsjetsjeense traditie aan uw ex-partner dient af te staan, dient te worden opgemerkt dat dit kan beschouwd worden als een discriminatie ten aanzien van de vrouw door de gemeenschap, maar niet als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u het afstaan van de kinderen op zich niet onoverkomelijk acht. U zou wel bereid zijn uw kinderen aan uw ex-partner af te staan als hij er zélf voor zou zorgen. U wil enkel niet dat uw schoonzus ze zou opvoeden (CGVS, gehoorverslag dd.10.06.2010, p.10, 11).

Welnu, uit dergelijke verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat er sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient volledigheidshalve op gewezen te worden dat zowel uw broer, A.(...) T.(...) (O.V. 5.580.752), als uw zus, A.(...) Z.(...) (O.V. 6.267.384) tot op heden door de Belgische asielinstanties niet erkend zijn als vluchteling, noch genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, niettegenstaande uw verklaring dat uw zus een positieve beslissing kreeg (CGVS, gehoorverslag dd.10.06.2010, p.3).

Welnu, bij arrest van 11 februari 2010 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uw zus niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Blijkens het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 juli 2009, deed uw broer afstand van geding.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

*Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u **geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.***

De door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze afbreuk kunnen doen bovenstaande vaststellingen. U legt een kopie voor van uw intern Russisch paspoort, waarmee u uw identiteit bewijst. Verder legt u voor: een medisch getuigschrift op uw naam, een medisch getuigschrift op naam van uw ex-partner en de kopie van een verzoek overeenkomstig art.9ter van de Wet van 15 december 1980 gewijzigd door de wetten van 15 september en 27 december 2006. Deze documenten wijzigen eerder gedane vaststellingen niet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 19 augustus 2010 aan dat de bestreden beslissing niet of minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is en dat deze ook "geen steek houdt".

Volgens haar is de beslissing slechts op één element gesteund, namelijk dat zij haar kinderen volgens de Tsjetsjeense traditie aan haar ex-partner dient af te staan.

Zij gaat niet akkoord met de stelling van de commissaris-generaal dat voornoemd probleem niet onder de toepassing valt van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Volgens verzoekster betreft dit een maatschappelijke discriminatie ingegeven door politieke, sociale en etnische redenen, waarbij een vrouw haar kinderen moet afstaan aan haar echtgenoot.

Verder laat zij gelden dat de problemen in Tsjetsjenië "voor iedereen bekend zijn".

Zij vraagt dat van haar de vluchtelingenstatus wordt erkend, minstens dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling aannemelijk dient te maken dat hij met rede vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De daden van vervolging moeten ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen, dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstelling zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op soortgelijke wijze te treffen als hierboven omschreven en tegen dewelke een Staat niet wil of niet kan beschermen.

Het mogelijk voorval dat de kinderen van verzoekster volgens de Tsjetsjeense traditie zouden worden toegewezen aan haar ex-partner, door verzoekster "*maatschappelijke discriminatie*" genoemd (zie het verzoekschrift, p. 3) kan in acht genomen wat voorafgaat, niet als dergelijke vervolging worden beschouwd en valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève.

Verzoekster toont inderdaad niet aan dat de voorgehouden "*maatschappelijke discriminatie*" een vorm van vervolging inhoudt.

Bovendien blijkt uit bestreden beslissing -waar zij in het verzoekschrift echter niet op in gaat- dat verzoekster het afstaan van haar kinderen op zich niet onoverkomelijk acht.

Verzoekster verklaart immers wel bereid zijn haar kinderen aan haar ex-partner af te staan als hij er zelf voor zou zorgen; zij wil enkel niet dat haar schoonzus deze zou opvoeden (zie verhoorverslag van 10 juni 2010, p. 10-11).

Verzoekster toont dan ook niet aan dat de mogelijkheid dat zij haar kinderen aan haar ex-partner dient af te staan leidt tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat verzoeksters probleem noch beschouwd kan worden als vervolging in de zin van voornoemd verdrag, noch als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verder wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert (zie verzoekschrift, p. 3), op meer dan één element gesteund is.

In de bestreden beslissing werd naast het afstaan van haar kinderen, ook het incident van oktober/november 2008 waarin verzoekster tussenbeide kwam en de problemen van haar toenmalige partner, verdacht van banden met de Wahabieten, besproken, net zoals een analyse van de situatie in Tsjetsjenië overeenkomstig artikel 48/4 §2 c. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster biedt in haar verzoekschrift geen repliek op de motieven desbetreffend van de commissaris-generaal; deze blijven dan ook staande en worden door de Raad beaamd en overgenomen.

De bewering van verzoekster dat de motivering van de commissaris-generaal geen steek houdt en getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier, is, gelet op wat sub 1.2. gemotiveerd werd, onjuist.

De stelling van verzoekster *“Dat de problemen in Tsjetsjenië voor iedereen bekend zijn”* (zie het verzoekschrift, p. 4), volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke

Wat voorafgaat voert tot het besluit dat verzoekster niet aantoont dat er in haar hoofde een vrees bestaat vervolgd te worden in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE